

домътъ, въ който живѣеше Рада, хвърляше сѣнка възъ сръщията къща... Отъ опитъ той знаеше, че когато сѣнката се дръпнеше до сръдъ улицата, до барата, тогава дѣвойката ставаше да полива градинката у Лиловичини. Тогава тя биваше облѣчена, и часътъ — приличенъ за посѣщение. Кандовъ минж нѣколко пѣти изъ тая улица и поглежда ту къмъ зидътъ на Лиловичени. (Рада живѣеше въ една стая на вжтрѣ въ двора), ту къмъ сѣнката. Та ужасно бавно слазаше отъ стѣната на сръшната къща, и до барата остаяше още доволно мѣсто въ сѣнката. Значи, трѣбваше да се чака единъ часъ и повече, додѣто слънцето освѣтли половината улица... И Кандовъ съ ржцѣ отзадъ продължи расходката си; той закриви и изъ други улици, за да не обърне вниманието на минувачитѣ, които засрѣща пѣ-често... Слънцето обливаше вече съ ярка свѣтлина цѣла Стара-Планина, могилитѣ надъ града, керемидинитѣ покриви на къщията, бѣлитѣ комини, прозорцитѣ, що бѣхж обърнѣти на истокъ. Раннитѣ кафеджии бѣхж отворили кафенетата си, бакалитѣ припасани съ прѣстилка метѣхж калджржма прѣдъ дюкянитѣ си. Гайтанджитѣ забухахж гайтаня на камѣнитѣ при чешмитѣ, за сновахж хора по улицитѣ, настанж движение и животъ, градътъ брѣмвж отъ обикновенната си смѣсена шумотевица.

Но всичко това Кандовъ го не забѣлѣжи... Ни слънцето, ни шумътъ, ни минувачитѣ, ни животътъ, който закигѣ около му, не го заинтересува. Той гледаше, мислѣше, чакаше само едно: сѣнката. Тя приближаваше до завѣтния прѣдѣлъ, до барата, и тоя прѣдѣлъ бѣше и краятъ на неговитѣ мжчителни и страстни вълнения, на тие минути дълги, като вѣкове. Сѣнката се дръпнж до барата и остави другата половина на улицата цѣла въ свѣтлина. Кандову се стори, че слънцето едвамъ сега изгрѣ... Той съ брѣзи крачки трѣгнж къмъ вратнята на бабини Лиловичини. Той се взираше въ тая стара, пошукана извѣхтѣла джбова вратня, ниска и кована съ